

okolnosti, nýbrž o právní úsudek, který lze napadati dovolacím důvodem čis. 4 § 503 c. ř. s. Ale dovolatel se neprávem dovolává ustanovení o smlouvě zasílatelské, míně, že stát, provozuje dopravu pošty za úplatu, podléhá ustanovení obchodního zákoníka o smlouvě zasílatelské. Stát (pošta) přejímaje dopravu, není zasílatelem. Doručení soudních usnesení a žalob jest věcí soudu. Toto doručení obstarává soud jako státní orgán u výkonu moci státní, tak že při doručení soudních usnesení jde o úkon práva veřejného. Nejde jen o dopravu usnesení, nýbrž zejména o zvláštní úkony, pro které platí především předpisy civilního řádu soudního, ať již se doručení vykonává orgány soudními, poštou nebo obcí v oboru přenesené působnosti (§§ 87, 88, 89 a násl. c. ř. s.). Proto nejde o nárok z poměru práva soukromého, opírá-li žalobce závazek státu k náhradě škody o nesprávný postup při doručení soudního usnesení (obsílky se žalobou). Dovolatel nenapadá v dovolání, že nesprávně prý sdělení pošty učinil poštovní úředník, a nedovozuje, podle kterého zákonného předpisu ve smyslu § 92 ústavní listiny ručí stát za úkon poštovního úředníka. Není takovým předpisem § 213 pošt. řádu, kterým je upravena náhrada pošty ze smlouvy dopravní, které tu však není. Jiného zákona, který by stanovil ručení pošty (státu) za výkony úředníků, není, a proto není nárok žalobcův na náhradu škody vznesený proti státu z toho důvodu, že poštovní úředník podal soudu nesprávnou zprávu, opodstatněn.

Čís. 11708.

Odklad exekuce vyklizením podle zákona ze dne 28. března 1928, čis. 45 sb. z. a n., nelze povolit, měl-li povinný možnost najmouti byt odpovídající jeho potřebě, t. j. takový, který se srovnával s jeho nezbytnou potřebou, vyvolanou tím, že musí dosavadní místnosti vykliditi, nebo neosvědčil-li takovou nemožnost. Lhostejno, zda povinný osvědčil nedostatek náhradního bytu podle § 3 zák. čis. 45/1928.

(Rozh. ze dne 28. května 1932, R II 193/32.)

Soud první stolice povolil druhý odklad exekuce vyklizením. Rekursní soud odklad nepovolil, ježto povinný neosvědčil, že bez své viny nemá jiný, potřebě odpovídající naturální byt.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se mýlí, maje za to, že mu k dosažení odkladu exekuce podle zákona čis. 45/1928 (podle zákona čis. 210/1931) stačilo osvědčení, že nebylo v S. volného bytu, vyhovujícího jeho potřebám jako byt náhradní podle § 3 čis. 1 zák. čis. 45/1928. Podmínkou povolení odkladu jest, že stěžovatel neměl bez své viny náhrady odpovídající jeho potřebě. Rozhoduje tedy, odpovídal-li byt jeho potřebě a osvědčil-li nedostatek takového bytu, nikoli osvědčil-li nedostatek náhradního bytu podle zmíněného § 3. Stěžovatel nenabízel svědectvím své manželky osvědčení o tom, že bez své viny takové náhrady nemá.

Proto neprávem vytýká, že jeho manželka nebyla vyslechnuta. Ostatně potvrdila jen písemným prohlášením, že nejsou v S. byty, by je mohla najmouti za nízké nájemné. To však nerozhoduje. Rovněž nerozhoduje, jaký byt nabízel inž. S. stěžovateli na podzim 1931 a neodpovídal-li tento nabízený byt jeho potřebě, nýbrž rozhoduje, zda v době žádosti o odklad neměl bez své viny náhrady odpovídající potřebě. § 3 zákona čis. 45/1928 vylučuje ovšem odklad, opatří-li pronajímatel dostatečný náhradní byt. Ale ve sporném případě o to nejde, nýbrž o posouzení podmínek odkladu podle § 1 cit. zák. Stačí proto k nepovolení odkladu, měl-li stěžovatel možnost najmouti byt, odpovídající jeho potřebě, t. j. takový, který se srovnával s jeho nezbytnou potřebou, vyvolanou tím, že musí dosavadní místnosti vykliditi (srov. nář. čis. 5489 sb. n. s.), či neosvědčil-li takovou nemožnost. Bylo-li rekursním soudem přijato za osvědčeno, že stěžovatel takovou možnost měl, protože mu byla nabízena řada bytů o jednom pokoji s kuchyní za běžnou cenu, nebo, že mu takové byty byly známy, a neosvědčil-li, že je nemohl bez své viny najmouti, nejsou splněny podmínky § 1 cit. zák. Nerozhoduje, zda stěžovatel má dostatečný příjem, by mohl zaplatiti vyšší nájemné, než platil v bytě, který má vykliditi. Tvrdí-li, že byty neodpovídaly jeho potřebě, protože jsou odlehlé, jde o novotu, k níž nelze přihlížeti. Stěžovatel nevyvrátil úsudek rekursního soudu, že neosvědčil, že nemá bez své viny náhrady odpovídající jeho potřebě. Proto nebylo dovolacímu rekursu vyhověno. Potvrzení městské rady v S. neosvědčuje tuto podmínku. Praví se v něm jen, že v S. není volného bytu, který by jako přiměřený vzhledem k rodinným a majetkovým poměrům mohl stěžovatel najmouti, ale nikoliv, že není volný byt odpovídající jeho potřebě a že takový byt stěžovatel bez své viny najmouti nemohl. Opak plyne z výpovědi svědka inž. S-a.

Čís. 11709.

Úředníka na dovolené s čekatelným (§ 74 zákona ze dne 25. ledna 1914, čis. 15 ř. zák.) nelze pokládati za aktivního úředníka.

(Rozh. ze dne 28. května 1932, Rv II 343/32.)

Byt, o nějž tu jde, byl přidělen žalovanému, železničnímu úředníku jako služební byt. Od 1. srpna 1930 byl žalovaný dán na dovolenou s čekatelným podle § 73 služební pragmatiky. Proti soudní výpovědi z bytu podal žalovaný námitky, jež procesní soud prvního stáda zamítl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ježto není mezi stranami sporu o tom, že vypovídaný byt byl bytem služebním, určeným jen pro zaměstnance zemských drah, a že byl přidělen žalovanému jako vrchnímu stavebnímu komisaři u těchto drah tehdy zaměstnanému a to jen v zájmu služby, který vyžadoval, by ža-